

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 682/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1) [REDACTED], narodenej [REDACTED], [REDACTED], 2) [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], 3) [REDACTED], narodenej [REDACTED], [REDACTED], 4) [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], 5) [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], 6) [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s. r. o., advokát, Kováčska 28, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 24C/30/2021 z 9. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. augusta 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením mestského súdu o trovách konania. Napadnuté uznesenie navrhujú zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie.

2. Vyšší súdny úradník mestského súdu uznesením sp. zn. 24C/30/2021 z 2. októbra 2024 rozhodol o výške trov v konaní o určenie vlastníckeho práva tak, že žalobcovi uložil zaplatiť žalovaným v 1. až 7. rade (vrátane sťažovateľov) trovy konania 36 577,97 eur. Vyšší súdny úradník vychádzal z hodnoty predmetu konania – nehnuteľnosti s celkovou výmerou 1 234,77 m². Priemerná trhová hodnota nehnuteľnosti v roku 2022 bola 131 465,96 eur a v roku 2023 134 268,89 eur. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby tak pre rok 2022 zodpovedala

sume 685,49 eur a pre rok 2023 to bolo 692,13 eur. Keďže právny zástupca zastupoval siedmich žalovaných, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon v roku 2022 bola 2 741,96 eur ($685,49 + 6 \times 685,49 / 2$) a v roku 2023 bola základná sadzba tarifnej odmeny 2 768,52 eur ($692,13 + 6 \times 692,13 / 2$).

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal žalobca sťažnosť, o ktorej mestský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania 8 411,64 eur.

4. Mestský súd sa najprv zaoberal určením tarifnej hodnoty veci a na rozdiel od vyššieho súdneho úradníka zhodnotil, že je potrebné zohľadniť rozdielnu výšku podielov jednotlivých podielových spoluvlastníkov nehnuteľnosti s odôvodnením, že ak podiel vyjadruje mieru účasti na právach a povinnostiach viažucich sa na vec, tak by to malo platiť aj vo vzťahu k trovám konania. V tejto súvislosti odkázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 19/2025 z 11. marca 2025. Následne mestský súd uviedol, že pri začatí poskytovania právnej služby v roku 2022 predstavovala všeobecná hodnota nehnuteľnosti sumu 106,47 eur za 1 m². Túto hodnotu je potrebné aplikovať podľa § 9 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) na všetky úkony právnej služby. Na základe jednotlivých podielov mestský súd určil ich hodnotu pre každého zo sťažovateľov zvlášť.

5. Keďže žalobca podaním z 28. septembra 2022 zobral žalobu v časti týkajúcej sa konkrétnej parcely s výmerou 520,7 m² späť, mestský súd konštatoval, že je potrebné zohľadniť zmenu hodnoty sporu. Preto vo vzťahu k úkonom právnej služby treba vychádzať po uvedenom dátume zo zníženej výmery dotknutých pozemkov.

6. Aplikujúc § 10 ods. 1 vyhlášky, mestský súd stanovil základnú sadzbu tarifnej odmeny vo vzťahu ku každému sťažovateľovi zvlášť za obdobie do 28. septembra 2022 a od uvedeného dátumu.

7. V ďalšom kroku sa mestský súd zaoberal otázkou eventuálneho zníženia základnej sadzby tarifnej odmeny. V tomto kontexte uviedol, že vzhľadom na § 20d vyhlášky je potrebné aplikovať znenie účinné do 31. decembra 2023. Zhodnotil, že v konaní došlo ku kumulácii subjektov na žalovanej strane, všetky úkony právnej služby boli vykonané do 31. decembra 2023, a preto základnú sadzbu tarifnej odmeny znížil o 50 % podľa § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom do 31. decembra 2023. Týmto spôsobom opäť určil základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pre každého sťažovateľa do 28. septembra 2022 a od tohto dátumu.

8. Mestský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal aj žalobcom namietanou účelnosťou jednotlivých právnych úkonov a na rozdiel od vyššieho súdneho úradníka zhodnotil dva namietané úkony právnej služby ako neúčelné a náhradu trov za nich sťažovateľom nepriznal. Celkovo priznal náhradu trov za 9 úkonov právnej služby, ku ktorej priznal aj režijný paušál a daň z pridanej hodnoty.

II. Argumentácia sťažovateľov

9. Podľa sťažovateľov je napadnuté uznesenie mestského súdu v rozpore s vyhláškou a neobsahuje odôvodnenie, prečo bol postup vyššieho súdneho úradníka nesprávny. Postup mestského súdu pri výpočte trov konania sťažovateľa označili za zaujatý voči advokátom zastupujúcich viacerých klientov.

10. Rozdelenie hodnoty sporu na sedem samostatných súm zníženú na polovicu pre každého žalovaného nepovažujú sťažovatelia za správny, pretože predmetom sporu bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ktorá mala vyšším súdnym úradníkom určenú všeobecnú hodnotu. Skutočnosť, že právny zástupca v konaní zastupoval siedmich žalovaných, sa prejavila v znížení základnej sadzby tarifnej odmeny o 50 %.

11. Za nesprávny postup označujú sťažovatelia aj to, že mestský súd znížil jednotlivé sadzby tarifnej odmeny bez toho, aby ich vynásobil počtom zastúpených. V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 137/2018 z 8. marca 2018, konkrétne na záver, že advokátovi patrí tarifná odmena za zastupovanie všetkých zastúpených po jej znížení o 50 % a takto znížená odmena sa násobí počtom zastúpených osôb v konaní.

12. Napokon sťažovatelia v ústavnej sťažnosti prezentujú vlastné alternatívy pre výpočet trov konania, prostredníctvom ktorých spochybňujú správnosť mestským súdom zvoleného postupu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou argumentácie sťažovateľov je námietka porušenia označených základných práv napadnutým uznesením mestského súdu tým, že pri určovaní výšky trov právneho zastúpenia vychádzal z nesprávnej tarifnej hodnoty veci, nadväzne základnej sadzby tarifnej odmeny a nesprávneho výkladu § 13 ods. 2 vyhlášky.

14. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

15. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutie všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017).

16. V kontexte námietok sťažovateľov o nesprávne určenej hodnote sporu ústavný súd poukazuje na to, že sa už vo svojej rozhodovacej činnosti k otázke trov konania pri podielovom spoluvlastníctve vyjadril napr. aj v náleze č. k. II. ÚS 171/2023-77 z 24. augusta 2023, kde v skutkovo obdobnej veci judikoval, že ak spoluvlastnícky podiel chápeme tak, že je v podstate číselným vyjadrením právneho statusu spoluvlastníka vo vzťahu k spoločnej veci, a teda určuje mieru účasti na právach a povinnostiach viažucich sa na túto spoločnú vec, potom by to malo platiť aj vo vzťahu k výške trov konania.

17. Okrem toho ústavný súd poukazuje aj na nález sp. zn. I. ÚS 334/2025 zo 6. augusta 2025, podľa ktorého absencia zohľadnenia výšky jednotlivých podielov žalobcov ako podielových spoluvlastníkov pri určovaní sumy náhrady trov konania vedie k záveru o formalistickom posúdení veci bez prihliadnutia na špecifiká, ktoré sa s podielovým spoluvlastníctvom spájajú (m. m. III. ÚS 90/2025, IV. ÚS 19/2025).

18. K presvedčeniu sťažovateľov o správnosti postupu vyššieho súdneho úradníka pri určení hodnoty veci (131 465,96 eur a 134 268,89 eur) ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia v ústavnej sťažnosti nepredniesli žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorou by odôvodnili správnosť takeého postupu. Navyše je potrebné uviesť, že mestský súd v tomto smere celkom logicky a v súlade s § 9 ods. 2 vyhlášky uviedol, že tarifná hodnota sa odvíja od hodnoty veci určenej pri začatí poskytovania právnej služby. Preto nebol dôvod zohľadňovať rôznu výšku cien pre nehnuteľnosti pri nezmenenej výmere pre roky 2022 a 2023. Naopak, vo veci malo význam, že v priebehu sporu došlo k zmene predmetu konania, konkrétne k zníženiu výmery nehnuteľnosti, o ktorej sa viedol spor. Uvedená skutočnosť sa preto musela prejaviť v stanovení tarifnej hodnoty veci.

19. Poukazujúc na uvedené závery a vlastnú judikatúru, ústavný súd konštatuje, že mestský súd v napadnutom uznesení nepostupoval v rozpore s ustanoveniami či samotným zmyslom vyhlášky, ak pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby prihliadol na výšku jednotlivých spoluvlastníckych podielov sťažovateľov. Odôvodnenie napadnutého uznesenia navyše v tomto smere nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené.

20. Ďalej mestský súd v napadnutom uznesení uviedol, že právny zástupca zastupoval v konaní siedmich žalovaných, preto sa v zmysle § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom do 31. decembra 2023 základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, keďže ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb (bod 37 odôvodnenie napadnutého uznesenia).

21. Vo vzťahu k zníženiu základnej sadzby tarifnej odmeny sťažovatelia namietali, že mestský súd túto iba znížil u každého z nich o 50 %, no už ju nevynásobil počtom zastúpených osôb, a preto je výsledná suma napadnutého uznesenia tak diametrálne odlišná od sumy priznanej vyšším súdnym úradníkom v skoršom uznesení. Ak mestský súd postupoval tak, že vychádzal z tarifnej hodnoty pri každom žalovanom zvlášť, tak mal potom tarifnú odmenu pri každom žalovanom (zníženú o 50 %) vynásobiť počtom žalovaných. Takto prezentovaný postup však podľa názoru ústavného súdu nemá oporu v znení § 13 ods. 2 vyhlášky účinnom do 31. decembra 2023.

22. Mestský súd vypočítal základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v závislosti od hodnoty veci a prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu. Následne priznal náhradu trov za deväť úkonov právnej služby. Keďže suma tarifnej hodnoty veci bola u sťažovateľov rôzna (zodpovedajúca výške spoluvlastníckeho podielu) a následne boli tieto sumy znížené o 50 %,

pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní viacerých žalovaných a tieto sumy mestský spočítal, nebolo potrebné ich násobiť počtom zastúpených. Ústavný súd v takom postupe neidentifikoval žiadne extrémne vybočenie z interpretácie alebo aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky, ktoré by v tejto veci mohlo dosiahnuť ústavnoprávny rozmer.

23. S ohľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že mestský súd v napadnutom uznesení postupoval v otázke výpočtu trov konania nanajvýš systematicky a logicky, svoje závery odôvodnil zrozumiteľným a ústavne udržateľným spôsobom, čím neporušil označené práva sťažovateľov. Ústavný súd po preskúmaní relevantnej časti napadnutého uznesenia o trovách konania konštatuje, že v ňom nevzhliadol procesný exces, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania, čo je predpokladom pre možnosť ústavného súdu zasiahnuť do rozhodnutia o trovách konania.

24. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že napadnuté uznesenie mestského súdu by bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so základnými právami sťažovateľov zaručenými čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy či právami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu